

Duminica Ortodoxiei și iconoclaștii de azi

Scris de Fotie Kontoglu

Luni, 26 Februarie 2018 21:21

Duminica Ortodoxiei a fost aleasă pentru ca Biserica să sărbătorească restabilirea cinstirii Icoanelor și biruința adevăratei credințe asupra iconoclaștilor. Iconoclaștii erau moderniștii acelor vremuri. Au început cu abolirea iconografiei, pentru ca apoi să treacă, treptat, cum de regulă fac toți oamenii de felul acesta, la alte reforme distructive, scopul ultim fiind de a nu mai lăsa nimic întreg în Ortodoxie. Icoana era simbolul Ortodoxiei. Din pricina icoanelor Bizanțul era în fierbere, fiind într-un război civil de 116 ani. Al Șaptelea Sinod Ecumenic a avut loc în anul 787, la Niceea. Acest sinod a restabilit cinstirea icoanelor și a pus capăt iconoclasmului, care începuse în anul 726, în timpul domniei lui Leon Isaurul. Însă chiar și după al Șaptelea Sinod Ecumenic iconoclasmul a revenit, așa că s-a ținut un nou sinod, în anul 842, la Constantinopol, care a restabilit hotărârile celui de-Al Șaptelea Sinod Ecumenic. Astfel s-a oprit nebunia iconoclasmului.

Fiecare erezie derivă din necredință și raționalism, ca și modernismul în religie. Din acest motiv iconoclaștii erau oameni cu inimile reci, necredincioși, lăudăroși, îngâmfați, lipsiți de adâncime duhovnicească și împinși în orice făceau de scopuri politice, de țeluri neduhovnicești. Împărații și curtenii, conducătorii acestei mișcări, i-au atras de partea lor pe îngâmfați și pe oportuniști, pe oamenii interesați de puterea politică și socială, deținută de acești lideri iconoclaști.

De partea cealaltă, clerul cuvios, de la patriarh la călugăr, se lupta pentru credința sa. La fel făceau și cei cu sufletele simple, dar cu o credință adâncă în Ortodoxie și în Tradiție - cei sărmani și „săraci cu Duhul”, binecuvântații lui Hristos, „cele de neam prost și nebăgate în seamă ale lumii” (Cor. 1:27-28). Fără îndoială că printre ei se afla și „prostimea superstițioasă”, cum îi numesc moderniștii și reformiștii. Dar această prostime de multe ori pare să vadă mai limpede și mai departe decât mințile luminate ale raționalismului rece. Așa s-a întâmplat cu puțin timp înainte de căderea Constantinopolului, de pildă, când poporul s-a opus uniunii dintre Biserica noastră și papiștii și astfel ne-a salvat neamul de la moarte. După cum spune înțeleptul Adamantios Korais: „... (Latinii) ne ridiculizează din cauza acestei superstiții și pun pe seama ei încăpățânarea oamenilor simpli (pe care ei, „deșteptii”, îi numesc prostime). Ei au refuzat unirea cu papiștii și au rezistat statornic în fața împăraților, care doreau unia. Noi, cei de astăzi, datorăm totuși existența noastră ca neam acestei superstiții (dacă superstiția a dat vreodată naștere la ceva bun.) Fără această atotfericită încăpățânare a strămoșilor noștri superstiția ar fi luat amploare, iar mulțimea de ordine călugărești apusene ar fi infestat pământul sărmanei Grecii.”

Aceste cuvinte nu au fost scrise de vreun reacționar duhovnicesc retrograd sau de un „vechi calendarist”, ci de Korais, căruia grecii i-au făcut statuie în fața Universității din Atena și care timp de mulți ani a fost foarte liberal și un adept entuziast al Revoluției Franceze. Ce răspund la asta raționaliștii profunzi și moderniștii, care sunt siguri că ei dețin cheile înțelepciunii și cunoașterii și ne batjocoresc pe noi, cei „proști și fanatici”?

După cum am spus la început, la rădăcina fiecărei inovații în tradiția Bisericii noastre este lipsa fricii de Dumnezeu, lipsa de evlavie și necredința. Nu a existat niciodată un creștin în rândul moderniștilor și reformatorilor care să creadă cu adevărat, nu prefăcut. Necredinciosul nu poate să aibă o atitudine smerită, ci este arogant și îngâmfat în toate privințele. Sf. Efrem Sirul o spune pe scurt: „Aroganța, incapabilă să sufere ce este vechi, îi face pe oameni să născocescă prefaceri”. Auziți ce spune? Aroganța, adică mândria și îngâmfarea, îl forțează pe cel care le are în el să dorească și să introducă prefaceri, deoarece el este sclavul acestei mândrii! Apoi spune „incapabilă să sufere ce este vechi”, adică el nu găsește niciun fel de plăcere în „ce este vechi”, adică în Tradiție. Cu alte cuvinte, el este prea plin de îngâmfare ca să primească ceea ce strămoșii săi, „cei care au fost înaintea noastră”, i-au lăsat moștenire, după cum spune Korais. Cine vrea să primească Tradiția trebuie să aibă smerenie și nu să stăruie asupra voii proprii. Nu există vreun modernist în Biserică care să nu dorească să distrugă ce am primit de la cei care au păzit credința noastră cu evlavia și credința lor nestrămutată și care au suferit toate felurile de cazne, chiar și moarte. Și nu există vreun modernist care să nu fie și necredincios. Lăsați-l să-și ascundă fața, lăsați-l să se arate cuvios, lăsați-l să imite smerenia, lăsați-l poate să spună și o vorbă bună despre dușmani (să-și îmbrățișeze dușmanii cu o vorbă), lăsați-l să dea aparența că este un sfânt blând și cu vorbă domoală. În realitate, este un fățarnic.

Sf. Ignatie Teoforul, acel sfânt între sfinți, unul din cei mai venerabili ierarhi ai Bisericii, ucenic al Apostolului Ioan Teologul, cel care a înfruntat animale sălbatice în numele lui Hristos, în Colosseumul din Roma, un bătrân de 90 de ani, avea o asemenea credință în inima sa încât le-a spus ucenicilor săi, când încercau să-l salveze de la martiriu: „Căci eu voinde, mor pentru Dumnezeu, dacă voi nu mă veți opri. Grâu al lui Dumnezeu sunt și mă macin prin dinții fiarelor, ca să mă fac pâine curată lui Dumnezeu.” Deoarece au fost multe ocazii când leii nu au vrut să-i sfâșie pe anumiți martiri, Ignatie, acest om de o sută de ani și luptător cu inima de fier, le-a spus ucenicilor săi: „deși ele nu vor voi, eu le voi sili. ”

Doamne, incredibila înălțime la care ajunge credința creștinilor! Dintr-un bătrân neprihănit, blândul episcop de Antiohia, care s-a dat la o parte să nu calce pe o furnică, face un Ahile!

Dar de ce m-am îndepărtat de la subiectul inițial? Am făcut-o pentru a aminti ce a spus sfântul despre modernizatorii religiei. El a spus: „Tot cel ce se pronunță împotriva celor hotărâte, chiar dacă ar fi vrednic de crezare, chiar dacă ar posti, chiar dacă ar trăi în feciorie, chiar dacă ar face minuni, să-ți fie lup în piele de oaie, care lucrează stricarea oilor”

Auziți aceste vorbe, deci, voi care citiți, și luați aminte, ca nu cumva să fiți amăgiți de lingușiri, de vorbe dulci și de zaharicalele „iubirii”, pe care acești călcători de lege și apostatați le folosesc ca să vă înșele. Își ascund toate planurile lor drăcești cu sfântul nume al lui Hristos, Cel care a spus de opt ori „Vai!” și de opt ori „Vai” despre ipocriți.

A spus „Vai!”, de asemenea, despre cei care fac fapte de rușine , ca și despre acești moderniști: „dar vai omului aceluia prin care vine sminteala” (Matei 18:7).

Da! Astăzi, în vremurile noastre, alți apostatați au apărut, nu doar iconoclaști, dar și „luptători împotriva Ortodoxiei” în general, care se dau drept campioni ai Ortodoxiei, la fel cum fariseii se dădeau drept campioni ai Legii, în timp ce o negau.

Premergătorii moderniștilor care apar în zilele noastre întunecate au fost anumiți ierarhi și patriarhi care au preluat anumite idei „progresiste” și moderniste „din afară” și au dorit să „reformeze” Biserica, pentru a o ajusta la „cerințele timpului”. Ei percep această nevoie de

Duminica Ortodoxiei și iconoclaștii de azi

Scris de Fotie Kontoglu
Luni, 26 Februarie 2018 21:21

„adaptări” deoarece observă că lumea se înstrăinează de religie și încearcă, chipurile, cu șarlatania inovațiilor și „adaptărilor”, să-i atragă pe cei necredincioși. Dar zelul lor este „zel nebunesc” deoarece arată că ei doresc să ajute religia cu anumite inovații care o anulează și, din acest motiv, nu reușesc nimic, pentru că sunt necredincioși. Un „grăunte de credință” ar fi trebuit, acolo unde moderniștii nu reușesc nimic, cu toate consultările lor, consiliile mondiale, organizațiile și „întrebările cele bune, și de numere de neamuri, și de prigoniri și de sfelizile cele pentru lege” (Tit 3:9). Și că toate aceste lucruri – inovațiile în cult și încercările de „adaptare” – nu au niciun rezultat reiese din faptul că în țările în care conducătorii religioși au făcut acest lucru, din Europa și America, „adaptările” au fost în van. Pentru că nu era drojdie, adică credință, ca pâinea să fie frământată, și pentru că adevărata trăire religioasă este înăbușită și pierdută, în timp ce zilnic necredința triumfă. Acești prelați ai noștri plini de sine, care au trăit în străinătate și au rămas uimiți de puterea materială a Apusului, au o admirație isterică pentru tot ce se întâmplă acolo, ceea ce îi face orbi și total neputincioși să aprecieze adâncimea duhovnicească a Ortodoxiei și îi face să-i maimuțărească pe papiști, pe anglicani și pe protestanți.

Astfel de prelați europenizați, cum sunt cei din Patriarhia Ecumenică, Patriarhia Alexandriei și Patriarhia Ierusalimului au pregătit calea pentru idolatrii papei și moderniștii de azi de toate felurile, care vor desființa Credința Părinților noștri. Un modernist de frunte a fost Meletios Metaxakis, un om lipsit de scrupule, lipsit de evlavie și ateu. Dumnezeu să-l ierte!

Și, totuși, câți asemenea demolatori ai Ortodoxiei vor sărbători Duminica Ortodoxiei!

Traducere și adaptare din engleză după

http://orthodoxinfo.com/ecumenism/kontog_sunorth.aspx

Duminica Ortodoxiei și iconoclaștii de azi

Scris de Fotie Kontoglu

Luni, 26 Februarie 2018 21:21
